

Kranj.

Na strmi skali belo mesto ždi,
pod njim pa tvornic so poslopja siva;
v zelenje mirodvor za njim se skriva,
kjer naš Prešeren, pevec Jenko spi.

Kadàr se vračam tja, mi duša sniva:
tu sem rodil se, živel srečne dni.
Kje stara lipà pungrška počiva?
Že zdavnaj vrh njen več ne zeleni.

Zelenje ovenelo je — vse nade,
a solnce vedno sije še na mesto,
kakòr da zlafo cvetje siplje krog.

In ko se vračam, zrem spomine mlade,
nad poljem pa škrjanca čujem često —
o, rajske pesmi šepeta mi Bog...

Gustav Strniša.

Mirko je na vojno šel . . .

Mirko je na vojno šel,
tega pač ne more vsak,
svoje sestre pužo vzela,
ona je njegov sovràg.

Zuk — izdrl ji je rokò,
smuk — že druga gre za njo,
cuk — iztrgal ji nogò,
ruk — po drugi zdaj še bo.

Mirko vojno je končal,
s šibo očka je prispel
in mu pet na zadnjo dal,
da ne bo več v vojno šel.

Danilo Gorinšek.

Kočijaž Mirko.

Hoj, hoj, hoj, hoj,
pika-poka, pika-poka,
zadaj voz na tri kolesa,
spredaj konjček brez očesa,
Mirko pridno z bičem poka,
hoj, hoj, hoj, hoj.

Hoj, hoj, hoj, hoj,
pika-poka, pika-poka,
Mirko v Koromandijo jaha,
bič pa mu v obraz primaha,
Mirko-kočijaž zdaj stoka:
Joj, joj, joj, joj!

Danilo Gorinšek.

